

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Cdo/34/2023
Identifikačné číslo spisu: 6120385474
Dátum vydania rozhodnutia: 30.11.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Halušková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:6120385474.2

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD. v spore žalobcu I. I. D., narodeného XX. N. XXXX, H., N. XX, zastúpeného advokátskou kanceláriou MV Legal s. r. o., Bratislava Jedenásta 16, IČO: 36 857 947, proti žalovaným 1/ I. Y., narodenému XX. S. XXXX, D. F.V., D.Ľ. O. XXX a 2/ G. Y., narodenej XX. N. XXXX, D. F., D. O. XXX, obidvom zastúpeným advokátom Mgr. Michalom Ferčákom, Topoľčany, Bernolákova 1652, o zaplatenie 7 500 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Nitra pod sp. zn. 8C/61/2020, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. júla 2022 sp. zn. 25Co/94/2021 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalobcovi p r i z n á v a náhradu trov dovolacieho konania od žalovaných spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Nitra (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 30. augusta 2021 sp. zn. 8C/61/2020 uložil žalovaným povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 7 500 eur spolu s úrokom vo výške 2 % mesačne zo sumy 7 500 eur od 04.03.2016 do 30.04.2016, s úrokom z omeškania 5 % ročne zo sumy 7 500 eur od 01.05.2016 do zaplatenia a zmluvnú pokutu 0,1 % denne zo sumy 7 500 eur od 01.05.2016 do 27.09.2020. Žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu.

1.2. Z dôvodov rozsudku vyplýva, že zmluvou o pôžičke zo 04. marca 2016 žalobca ako veriteľ poskytol dlžníkovi G. G. a spoločnostiam FEM Invest, FEMAK spol. s r. o. a žalovaným ako prístupujúcim dlžníkom sumu 7 500 eur na nákup dreva a výrobu drevených výrobkov. Dlžník zaviazal túto sumu vrátiť do 30. apríla 2016 spolu s jednorazovou sumou 750 eur a s úrokom vo výške 2 % mesačne, a to za každý aj začatý mesiac, až do úplného vrátenia sumy. Strany zmluvy sa dohodli, že ak dlžník nesplätí pôžičku riadne a včas, zaplatí žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške 0,1 % z pôžičky denne, až do uhradenia celého dlhu. Prístupujúci dlžníci podľa zmluvy prístupujú k záväzkom dlžníka a stávajú sa dlžníkmi žalobcu v rovnakom rozsahu ako dlžník, s ktorým sú zaviazaní spoločne a nerozdielne. Ak dlžník alebo prístupujúci dlžníci porušia svoje záväzky podľa tejto zmluvy, zaplatia

žalobcovi zmluvnú pokutu vo výške nesplatennej časti dlhu a veriteľ je oprávnený od zmluvy odstúpiť. V poslednej vete bodu 4 zmluvy sa uvádza, že prístupujúci dlžníci sú zároveň voči veriteľovi ručiteľmi za splnenie záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy. Z účtu žalobcu dňa 04. marca 2016 bola odpísaná suma 7 500 eur v prospech dlžníka ako pôžička na nákup surovín. Dňa 18. septembra 2019 spoludlžníci I. Y. a G. Y. písomne uznali svoj dlh čo do dôvodu a výšky podľa § 558 a nasl. Občianskeho zákonníka a zaviazali sa, že spoločne a nerozdielne zaplatia špecifikované záväzky voči veriteľovi (žalobcovi), medzi nimi aj pôžičku 7 500 eur s prísl. podľa zmluvy o pôžičke zo 04. marca 2016, a to do 30. júna 2016. Uznanie dlhu obsahuje aj dohodu o limitovaní vymáhania záväzku - pokiaľ si dlžníci svoje povinnosti na základe uznania dlhu splnia, veriteľ bude pohľadávky vymáhať iba do celkovej výšky 101 840 eur podľa splátok uvedených v rámci dohody. V prípade, ak dlžníci záväzok nesplnia a omeškajú sa s niektorou splátkou o viac ako 15 dní, je veriteľ oprávnený od dohody o limitovaní vymáhania záväzku odstúpiť.

1.3. Súd prvej inštancie posúdil uvedenú zmluvu ako zmluvu o pôžičke podľa § 657 ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) obsahujúcu viaceré samostatné právne úkony, a to zmluvu medzi žalobcom a dlžníkom a zmluvu, ktorou spoludlžníci prístupujú k záväzkom dlžníka. Právny vzťah medzi veriteľom a prístupujúcimi dlžníkmi vyhodnotil ako nepomenovanú zmluvu dostatočne jasne určujúcu predmet záväzku tak, že rozširuje okruh subjektov povinných vrátiť pôžičku s príslušenstvom aj so zmluvnou pokutou. Ide o zmluvu s účinkami obdobnú prístupeniu k záväzku podľa § 533 a 534 Občianskeho zákonníka. S rozšírením počtu subjektov súhlasil aj dlžník. Poukázanie finančných prostriedkov na účet dlžníka, resp. tretej osoby, nezavahuje prístupujúcich dlžníkov povinnosti vrátiť finančné prostriedky, ktoré žalobca poskytol dlžníkovi; vychádzal aj zo záverov rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/4279/2016. Dodal, že nie je potrebné, aby pred uplatnením nároku voči žalovaným dlžníkom svoj záväzok nesplnil, pretože nejde o ručiteľský vzťah, čo podporuje aj uznanie dlhu zo strany žalovaných. Ani z poslednej vety ustanovenia bodu 4 zmluvy o pôžičke nie je možné vyvodiť záver, že zakladá ručiteľský vzťah; z obsahu zmluvy a ustanovenia vyplýva opak. Možno uvažovať o nesprávnej formulácii alebo terminológii, avšak aj z ďalších dôkazov je zjavné, čo strany sporu, a rovnako aj zmluvné strany, mienili svojím úkonom urobiť a aj preto bol okresný súd názoru, že zmluva, ani v tejto časti, nie je zmätočná. S poukazom na uvedené bola preukázaná pasívna legitimácia žalovaných v spore.

1.4. Vo vzťahu k námietke premlčania vznesenej žalovanými súd prvej inštancie konštatoval, že v dôsledku uznania dlhu je potrebné aplikovať desaťročnú premlčaciu lehotu podľa §-u 110 ods. 1 druhej vety Občianskeho zákonníka a žaloba je podaná včas; poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/860/2007 a 28Cdo/84/2008. Na základe vykonaných dôkazov, uznania dlhu žalovanými, ako aj z (emailovej, pozn. dovolacieho súdu) komunikácie medzi stranami sporu mal preukázanú nepravdivosť tvrdenia žalovaných, že o premlčaní nevedeli. Konkrétne okresný súd (v závere 30. bodu odôvodnenia svojho rozsudku) uviedol, že „Z predložených dôkazov, najmä z komunikácie medzi stranami sporu jednoznačne vyplýva história vývoja ich vzájomných vzťahov z priateľských a vrúcnych až po nedôverčivé a nástojčivé. Z e-mailovej komunikácie, kde žalobca píše žalovanému v 1. rade dňa 02.10.2017 („Žiadam o urýchlené podpísanie predĺženia lehoty ohľadom Vašich pôžičiek. V opačnom prípade hrozí premlčanie,..“), 13.10.2017 („Nenechám to prepadnúť“), 07.11.2017 („Nemôžem nechať svoje nároky prepadnúť“), 09.11.2017 („Niektorým pôžičkám končí premlčacia doba“) a v e-maily, kde žalovaný v 1. rade píše dňa 21.11.2017 žalobcovi („Z dôvodu, aby nedošlo k premlčaniu“) má súd za preukázané, že žalobca kontaktoval žalovaného v 1. rade a naopak ohľadne pôžičiek a ich prípadného premlčania. Aj keď predmetom týchto komunikácií nie je konkrétne pôžička, ktorá je predmetom tohto sporu, uvedené preukazuje, že žalovaný v 1. rade je znalý právnych predpisov ako aj inštitútu premlčania a jeho dôsledkov a zároveň aj to, že medzi stranami sporu prebiehala častá komunikácia ohľadom všetkých aspektov ich právnych vzťahov založených na viacerých pôžičkách zo strany žalobcu, pričom na základe uvedeného žalobca dostatočne preukázal, že žalovaní vedeli o možnosti premlčania všetkých pôžičiek a teda aj pôžičky, ktorá je predmetom tohto sporu. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že pohľadávka žalobcu nie je premlčaná a žaloba bola na súd podaná včas, teda v rámci 10 ročnej premlčacej lehoty“.

1.5. K obrane žalovaných tvrdením o neplatnosti zmluvy o pôžičke a o neplatnosti uznania dlhu súd prvej inštancie uviedol, že obidva tieto právne úkony sú jasné a zrozumiteľné čo do obsahu plnenia a je z nich zrejmé, čo sa nimi sleduje. Spochybňovanie platnosti dobrovoľne a slobodne uzavretej súkromnej zmluvy by malo byť výnimočným javom v prípade jednoznačne preukázaných okolností dokazujúcich

neplatnosť, nakoľko je potrebné v prvom rade chrániť dobrú vieru druhého účastníka zmluvného vzťahu, zachovať právnu istotu a legitímnu vieru v záväznosť právnych úkonov, ako vyplýva aj z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 289/2014.

1.6. Okresný súd uzavrel, že žalobca uniesol dôkazné bremeno, preto žalovaným uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť pôžičku vo výške 7 500 eur, ako aj dohodnuté úroky (§ 658 ods. 2 Občianskeho zákonníka) a úroky z omeškania 5 % ročne (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 ods. 1 nar. č. 87/1995 Zb.), nakoľko žalovaní tým, že nespĺnili svoj dlh riadne a včas, dostali sa do omeškania. Úrok priznal od nasledujúceho dňa po splatnosti pôžičky, t. j. od 01. mája 2016 do zaplataenia. Rovnako priznal zmluvnú pokutu (§ 544 Občianskeho zákonníka), pričom úrok vo výške 2 % mesačne a zmluvná pokuta sa neprelnajú. Výšku zmluvnej pokuty okresný súd nehodnotil ako neprimeranú účelu, ktorý bol dohodou o zmluvnej pokute zmluvnými stranami sledovaný (výška zmluvnej pokuty 0,1 % denne zo sumy 7 500 eur predstavuje 7,50 eura denne), keď strany k dohode o nej pristúpili na základe vlastnej vôle.

1.7. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) a žalobcovi úspešnému v konaní priznal nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu nezistiac žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré by podľa § 257 CSP nemal žalobcovi nárok na náhradu trov konania priznať. O výške trov rozhodne vyšší súdny úradník podľa § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti rozsudku.

2.1. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (ďalej tiež „odvolací súd“) rozsudkom z 13. júla 2022 sp. zn. 25Co/94/2021 s odkazom na § 387 ods. 1 CSP rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a rozhodol, že žalobca má nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovaným v plnom rozsahu, o výške ktorých rozhodne súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím. Skonštatoval, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil.

2.2. Po podrobnom opise záverov súdu prvej inštancie, obsahu odvolania žalovaných a vyjadrení strán sporu v odvolacom konaní odvolací súd na doplnenie odôvodnenia rozsudku okresného súdu (§ 387 ods. 2 CSP) k odvolacím námietkam žalovaných uviedol, že zmluva o pôžičke je v zmysle § 657 Občianskeho zákonníka reálnym kontraktom. Žalobca preukázal listinným dôkazom, že finančnú čiastku na základe zmluvy o pôžičke zaslal dlžníkovi na jeho účet, čím došlo k jej reálnemu odovzdaniu dlžníkovi. Odvolací súd sa stotožnil s úvahami súdu prvej inštancie o platnosti pristúpenia žalovaných k dlhu dlžníka aj s tým, že nejde o ručiteľský záväzok, o platnosti zmluvy o pôžičke aj platnosti uznania dlhu, a to aj v spojitosti so záverom o včasnosti podania žaloby z hľadiska premlčania. Vo vzťahu k odvolacej námietke žalovaných zdôraznil § 546 a nasl. OZ a skutočnosť, že zo samotnej povahy ručenia ako zabezpečovacieho inštitútu vyplýva, že ručiteľom nemôže byť dlžník (ani pristupujúci dlžník), nakoľko ručiteľský záväzok vzniká medzi veriteľom a ručiteľom. Pristupujúci dlžník (v danom prípade žalovaní) sa stáva dlžníkom voči veriteľovi popri pôvodnom dlžníkovi, a teda nemôže zároveň aj ručiť za splnenie dlhu. Ručenie a pristúpenie k dlhu sú samostatné zabezpečovacie inštitúty záväzkov voči veriteľovi. Posledná veta štvrtého bodu zmluvy o pôžičke nemôže byť uzavretá platne, nepredstavuje ručenie pristupujúcich dlžníkov za splnenie dlhu voči veriteľovi, nakoľko spoludlžníci nemôžu byť zároveň aj ručitelia. Neznamená to však neurčitnosť, resp. neplatnosť celej zmluvy o pôžičke, neplatná je iba posledná veta tohto ustanovenia zmluvy. K odvolacej námietke, že žalovaní dlh voči veriteľovi uznali v tiesni odvolací súd poukázal na skutočnosť, že žalovaní okrem zmluvy o pôžičke uzavreli so žalobcom aj zmluvu o zriadení záložného práva; od jej uzavretia (dňa 02. decembra 2015) si museli byť vedomí, že ak dlh voči veriteľovi neuhradia, môže veriteľ pristúpiť k realizácii záložného práva. Veriteľ k realizácii záložného práva nepristúpil, ale dal žalovaným ďalšiu možnosť splatiť dlh v splátkach, ku ktorým sa zaviazali v uznaní dlhu (špecifikovaného jasne, určite a zrozumiteľne). Neobstojí ani tvrdenie žalovaných o tiesnivej situácii. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 289/2014-34, podľa ktorého spochybňovanie platnosti dobrovoľne a slobodne uzavretej zmluvy by malo byť výnimočným javom v prípade jednoznačne preukázaných okolností dokazujúcich neplatnosť, nakoľko v prvom rade je potrebné chrániť dobrú vieru druhého účastníka zmluvného vzťahu, zachovať právnu istotu a legitímnu vieru v záväznosť právnych úkonov. K žalovanými namietanému predčasnému podaniu žaloby (vo vzťahu k limitácii vymáhania záväzku uvedenej v uznaní dlhu) odvolací súd zistil, že dohoda o limitovaní vymáhania záväzku nemá vplyv na platnosť uznania dlhu. V konaní pred súdom prvej inštancie žalobca predložil listinný dôkaz - Odstúpenie

od dohody o limitovaní vymáhania záväzku zo dňa 26. septembra 2020, doručené žalovaným. Odvolací súd sa stotožnil s tým, ako sa súd prvej inštancie vysporiadal s námietkou žalovaných o neoprávnenom podnikaní žalobcu, za ktoré považovali poskytnutie viacerých pôžičiek dlžníkovi. Dodal, že aj § 658 ods. 1 OZ umožňuje dohodnúť pri peňažnej pôžičke úroky. Iba na základe toho, že v zmluve o pôžičke boli dohodnuté úroky z pôžičky, nie je možné hovoriť o poskytovaní pôžičky za účelom zisku, t. j. o podnikaní. Navyše, súd v tomto konaní nie je oprávnený riešiť nedovolenosť podnikania žalobcu, za ktoré žalovaní považujú poskytnutie viacerých pôžičiek dlžníkovi. Záver o nedovolenom podnikaní by musel vysloviť súd v inom konaní, napr. v trestnom.

2.3. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal voči žalovaným náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške; o ich výške rozhodne podľa § 262 ods. 1 CSP súd prvej inštancie samostatným rozhodnutím.

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podali žalovaní dovolanie tvrdiac existenciu dovolacích dôvodov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku. Po zhrnutí doterajšieho priebehu konania uviedli, že za podstatnú právnu otázku v zmysle § 421 ods. 1 písm. b) CSP považujú aplikačný vzťah uznania práva podľa § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uznania dlhu podľa § 588 Občianskeho zákonníka. Upresnili, že relevantnou otázkou je, či uznanie premlčaného dlhu má právne následky uvedené v § 110 ods. 1 druhej vety, a teda, či zakladá plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby za situácie, keď dlžník o premlčaní nevedel. Podľa názoru žalovaných (ďalej aj „dovolateľov“) by mal správny výklad a aplikácia § 558 v spojení s § 110 ods. 1 OZ viesť k záveru, že nezakladá. Opačné názory, vychádzajúce z rozhodnutia publikovaného ako R 51/1968, nezohľadňujú zmenu právnej úpravy uznania dlhu, ku ktorej došlo od 01. januára 1992 v dôsledku novely Občianskeho zákonníka zákonom číslo 509/1991 Zb. Uvedené rozhodnutie totiž vychádzalo z právneho stavu nerozlišujúceho medzi uznaním premlčaného a nepremľčaného dlhu. Podľa dovolateľov žalobcov nárok premlčaný je, pretože žalobca nepreukázal, že žalovaní v čase tvrdeného uznania dlhu o jeho premlčaní vedeli. V inom konaní vedenom na odvolacom súde (sp. zn. 9Co/4/2022) odvolací súd uznal, že žalovaní pri obdobnej pôžičke vedomosť o premlčaní nemali. Odvolací súd pritom podľa dovolateľov neuvádza žiadny vykonaný dôkaz, ktorý by preukazoval ich vedomosť o premlčaní uplatnenej pôžičky. Rovnako odvolaciemu súdu vytkli, že bližšie nevysvetlil, prečo v prípade dojednania viacerých záväzkov v jednej zmluve určil za neplatný práve ten ručiteľský. Tvrдили aj, že odvolací súd dostatočne nereagoval na argumentáciu žalovaných, že žalobca v mailovej komunikácii výslovne uvádzal, že ich dražba poškodí, že podá trestné oznámenie, že sa žalobca od nich sústavne domáhal úhrady viacerých pôžičiek a ich neprimeraného príslušenstva, hrozil im stratou strechy nad hlavou a donútil ich uznať neexistujúce záväzky. Za dôkaz neprimeraného konania žalobcu odporujúceho dobrým mravom označili výzvu z 10. mája 2018, ktorou sa voči nim domáhal zaplataenia zmluvnej pokuty v celkovej výške 24 000 eur. Adekvátnu odpoveď dovolatelia nedostali ani k námietke o predčasnom podaní žaloby. Za nedostatočný považujú dovolatelia aj spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s ich námietkou neoprávneného podnikania žalobcu. Žalobca nemal podnikateľské oprávnenie na poskytovanie úverov alebo pôžičiek, ide o výkon činností v rozpore so zákonom o živnostenskom podnikaní a zmluva o pôžičke je tak absolútne neplatným právnym úkonom odporujúcim zákonu.

4. Žalobca v rozsiahlom vyjadrení (19 strán) k dovolaniu v podstate uviedol, že prípustnosť dovolania v zmysle žalovanými uplatnených ustanovení CSP nie je daná. Prelomenie stavu právnej istoty nastolenej právoplatnosťou rozhodnutia odvolacieho súdu konštatovaním prípustnosti dovolania nie je dôvodné, čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania pre jeho procesnú neprípustnosť podľa § 447 písm. c) CSP. Ak odvolací súd vyhodnotí, že dovolanie je prípustné, navrhlo, aby dovolanie zamietol ako nedôvodné podľa § 448 CSP. Uviedol, že dovolaním napadnuté rozhodnutie netrpí vadou zmätočnosti, nie je arbitrárne ani zjavne neodôvodnené. Odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu spĺňa kritériá podľa § 393 ods. 2 CSP. Odvolací súd aplikoval postup v zmysle § 387 ods. 2 CSP, výslovne odkázal na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie a doplnil dôvody vo vzťahu k odvolacím námietkam, najmä v bodoch 12. - 14. na s. 16 - 22 odvolacieho rozsudku, kde sa riadne vysporiadal so všetkými relevantnými a včas uplatnenými námietkami žalovaných proti rozsudku súdu prvej inštancie. Vec bola verejne prejednaná za prítomnosti žalovaného (a jeho právneho zástupcu), ktorému bolo umožnené navrhovať dôkazy a vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom. Žalobca finančné prostriedky poskytoval na platobné miesto

dohodnuté v zmluve, t. j. č. ú. dlžníka. Zmluva je zmluvou o pôžičke a žalovaní sú riadnymi dlžníkmi, ktorí svoj dlh uznali čo do dôvodu a výšky, a nie ručiteľmi v zmysle § 533 OZ. Limitácia vymáhania záväzku, ktorú žalobca žalovaným poskytol, bola naviazaná na splnenie dohodnutých podmienok, ktoré žalovaní neplnili, predovšetkým nesplácali dohodnuté splátky, žalobca dohodu o limitácii považuje za bezpredmetnú - nikdy nevstúpila do účinnosti. Iba z opatrnosti a na základe negatívnych skúseností so žalovanými, ktorí už predtým popierali zjavné skutočnosti, pristúpil aj k osobitnému úkonu odstúpenia, ktoré bolo v konaní riadne zdokladované. Krajský súd v Nitre v rovnakej právnej veci medzi totožnými stranami (zaplatenie inej pôžičky) v právoplatnom odvolacom rozsudku sp. zn. 9Co/4/2022 zo dňa 28. júla 2022 na základe mnohých výziev a mailovej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným 1/, konštatoval, že nebola preukázaná bezprávná vyhrážka žalobcu vo vzťahu k žalovaným. Upozorňovanie žalobcom na potrebu splatenia dlhu žalovaných s tým, že inak žalobca musí pristúpiť k podaniu žaloby, prípadne k výkonu záložného práva, nie je bezprávnou vyhrážkou, ale oprávneným konaním žalobcu, ktorého práva žalovaní poškodzujú. Z hľadiska právneho postavenia žalovaných ako dlžníkov, ich povinnosti plniť záväzky a aplikovateľnosti predloženej judikatúry je celkom bez právneho významu, či žalobca disponoval podnikateľským oprávnením na vykonávanie činností súvisiacich s poskytovaním úverov alebo nie. Žalobca takýmto oprávnením nedisponuje, poskytovanie pôžičiek nie je jeho podnikateľskou činnosťou. Pristúpil k takémuto kroku iba výnimočne a výlučne vo vzťahu k žalobcom a ich spoludlžníkom. Preukázané bolo, že nešlo o konanie so znakmi podnikania. Išlo o jedinečnú situáciu, pôžičky žalobca poskytol na základe výslovných prosieb a naliehania žalovaných, išlo o priateľskú pomoc (žalovaní a ich spoludlžník G. G. preukázane nazývali žalobcu priateľ, záchranca, brat, anjel a pod. a ďakovali za jeho pomoc, a to až do doby, kedy sa po prvýkrát začal domáhať svojich práv); neexistoval zámer vytvorenia zisku; pôžička bola poskytnutá na krátke obdobie (niekoľkých týždňov) na preklopenie problémov s cash-flow. V zmysle platných právnych predpisov ani neoprávnené podnikanie (ktoré však nenastalo) by nemohlo mať vplyv na platnosť súkromných právnych úkonov a vznik záväzkov. Súd sa správne vysporiadali aj so vznesenou námietkou premlčania. Ak by však aj žalovaní hypoteticky o premlčaní nevedeli, takáto okolnosť by podľa žalobcu mala vplyv výlučne iba na existenciu vyvrátenej domnienky existencie dlhu v čase uznania. Odlíšný záver nevyplýva ani z rozsudku Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo/860/2007 zo dňa 19. apríla 2007, na ktorý sa argumentačne odvolával právny zástupca žalovaných na pojednávaní dňa 03. mája 2021. V závere vyjadrenia k dovolaniu žalobca navrhol, aby mu bola prisúdená náhrada trov dovolacieho konania.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej tiež „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), skúmal splnenie aj ďalších podmienok dovolacieho konania a predpokladov prípustnosti dovolania.

6. Dovolací súd pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok (nie ďalšie odvolanie) a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (pozri rozhodnutia dovolacieho súdu napr. sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP.

7. Dovolatelia odvodzovali prípustnosť dovolania od ustanovenia § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

8. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie

zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

9. Z obsahu dovolania (§ 124 CSP) vyplýva, že žalovaní vo vzťahu k § 420 písm. f) CSP (okrem polemiky so závermi súdov nižších inštancií a nesúhlasu s ich skutkovými zisteniami) namietali nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií a ich arbitrárnosť. Dovolací súd na tomto mieste zdôrazňuje, že podľa jeho konštantnej judikatúry nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP paušálne tvrdenie o nedostatočne zistenom skutkovom stave, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017). Súlad tohto právneho názoru s Ústavou Slovenskej republiky posudzoval ústavný súd napríklad v uznesení sp. zn. II. ÚS 465/2017, nedospel však k záveru o jeho ústavnej neutržateľnosti.

10. K námietkam žalovaných týkajúcim sa nedostatočného odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. K jeho naplneniu dochádza tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neutržateľné ani prijaté v zrejmom omyle. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť (§ 220 CSP a § 393 CSP, I. ÚS 243/2007), pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli strany sporu. Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Všeobecný súd by mal vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí rovnako ako závery, ku ktorým na ich základe došiel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z materiálnej ochrany zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov - od 01. júla 2016 strán sporu (IV. ÚS 1/2002, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 501/11). Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Sériá A, č. 254-B, str. 49, § 30). Inak povedané, judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

11. Z nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 245/2022 zo dňa 20. septembra 2022 vyplýva, že „arbitrárnosť a zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí všeobecných súdov sú najčastejšie dané rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prerokúvaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 ústavy (m. m. II. ÚS 336/2019).“ Svojvôľa (arbitrárnosť) sa v zásade môže prejavovať v dvoch podobách: ako procesná svojvôľa, teda hrubé alebo opakované porušenie zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, alebo ako hmotnoprávna (meritórna) svojvôľa, teda extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie vecí a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). O arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide aj vtedy, ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v

extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

12.1. Dovolací súd dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie aj rozsudok odvolacieho súdu spĺňajú vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 220 ods. 2 CSP a § 393 CSP, preto ich nemožno považovať za neodôvodnené či zjavne arbitrárne (svojvoľné). Potrebné je zdôrazniť, že prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08, IV. ÚS 350/09) a určujúca spätosť rozsudku odvolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu. Ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvej inštancie, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie odvolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Pritom platí, že súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

12.2. Odôvodnenie rozsudkov okresného aj odvolacieho súdu v posudzovanom spore zodpovedá základnej (formálnej) štruktúre odôvodnenia rozhodnutia. Súslednosti jednotlivých častí odôvodnení a ich obsahové (materiálne) náplne zakladajú súhrnne ich zrozumiteľnosť aj všeobecnú interpretačnú presvedčivosť. Z odôvodnenia rozsudkov vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami aj úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť, súdy ich náležitým spôsobom v celom súhrne posúdili a náležite vyhodnotili. Ich argumentácia je koherentná a rozhodnutia konzistentné, logické a presvedčivé, zvolené premisy aj závery, ku ktorým na ich základe súdy dospeli, sú prijateľné pre právnickú aj laickú verejnosť. Žalovaní v dovolaní neuvádzajú relevantné skutočnosti, ktoré by neboli zistené a vyhodnotené v konaní pred súdmi nižších inštancií.

12.3. Odvolací súd aj okresný súd sa spôsobom zhora uvedeným (v podrobnostiach pozri body 1.3. až 1.6. a 2.2. tohto rozsudku dovolacieho súdu) vyporiadali so skutkovými zisteniami týkajúcimi sa existencie a platnosti nielen zmluvy o pôžičke, v ktorej je obsiahnutá aj zmluva žalovaných a žalobcu, ale aj s platnosťou ručenia, uznania dlhu, limitácie záväzku a odstúpenia žalobcu od neho, zaoberali sa námietkou premlčania aj dĺžkou premlčacej doby v spojitosti s uznaním dlhu, rovnako platnosťou zmluvy z hľadiska možného rozporu so zákonom pre tvrdené neoprávnené podnikanie žalobcu aj žalovanými tvrdeným nátlakom resp. tiesňou pri uznávaní dlhu.

12.3.1. Dovolací súd iba v stručnosti opakuje, že súd prvej inštancie v 30. bode odôvodnenia jeho rozsudku uviedol dôkazy, z ktorých vyvodil vedomosť žalovaných o tom, že uznávajú premlčaný dlh a odvolací súd za použitia § 387 ods. 2 CSP na jeho závery poukázal, preto nemusel znovu uvádzať dôkazy, z ktorých súdy dospeli k skutkovému záveru o vedomosti žalovaných o premlčaní žalovanej pohľadávky (v čase jej uznania).

12.3.2. Pri dovolacej námietke, že odvolací súd nevysvetlil, prečo v prípade dojednania viacerých záväzkov určil za neplatný práve ten ručiteľský, dovolací súd dáva do pozornosti bod 29. rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom vysvetľuje, že interpretoval zmluvu o pôžičke ako listinu obsahujúcu viaceré samostatné právne úkony, a to zmluvu medzi žalobcom a dlžníkom a zmluvu, kde pristupujúci spoludlžníci pristupujú k záväzkom dlžníka, čo je nepomenovaná zmluva rozširujúca okruh subjektov povinných vrátiť pôžičku s príslušenstvom aj so zmluvnou pokutou, teda „zmluva s účinkami obdobná pristúpeniu k záväzku podľa § 533 a 534 Občianskeho zákonníka, pričom ale s rozšírením počtu subjektov súhlasil aj dlžník, čo na druhej strane evokuje príklon k § 511 OZ, a teda založenie primárneho dlžníckeho vzťahu, rovnocenného s ostatnými dlžníkmi, s ktorými žalovaní prevzali dlh spoločne a nerozdielne, čo je jednoznačne a výslovne v zmluve uvedené“. Okresný súd ďalej vysvetlil, že „Rozhodne nie je potrebné, aby pred uplatnením nároku voči žalovaným svoj záväzok nesplnil dlžník, pretože v takomto prípade nejde o ručiteľský vzťah, uvedené podporuje aj uznanie dlhu zo strany žalovaných. Ani z poslednej vety ustanovenia 4 zmluvy o pôžičke nemožno vyvodiť záver, že ním bol založený ručiteľský vzťah, keď z obsahu zmluvy a ustanovenia vyplýva opak“. Odvolací súd v bode 12.2. v spojitosti so záverom okresného súdu, že zmluva o pôžičke obsahuje viaceré samostatné právne úkony, a to zmluvu medzi žalobcom a dlžníkom, ako aj zmluvu, kde pristupujúci spoludlžníci pristupujú k záväzkom dlžníka poznamenal, že „..... v tejto časti, v ktorej sú žalovaní v prvom a v druhom rade

označení v zmluve o pôžičke ako ručiteľa, je zmluva o pôžičke neplatná, nakoľko spoludlžníci nemôžu byť zároveň aj ručiteľia danej pôžičky“. V nasledujúcej časti rozsudku, v nadväznosti na bod 29. rozsudku okresného súdu, vychádzajúc z odvolacích tvrdení žalovaných (výtku, že súd prvej inštancie nedal odpoveď na námietku, prečo zmluva nenasvedčuje dojednaniu ručiteľského záväzku, keď je ručenie výslovne uvedené v bode 4. zmluvy o pôžičke) v bodoch 14.1.1. a 14.1.2. odvolací súd uviedol: „Zo zmluvy jasne vyplýva, kto je veriteľ, kto je dlžník a kto je prístupujúci dlžník. Je nesporné, že v bode 4. predmetnej zmluvy o pôžičke je hneď v prvej vete uvedené, že prístupujúci dlžníci 1 - 4 týmto prístupujú k záväzkom dlžníka podľa tejto zmluvy a stávajú sa dlžníkmi, sú zviazaní spoločne a nerozdielne. Až v závere tohto bodu je uvedené, že Prístupujúci dlžníci 1 - 4 sú zároveň voči veriteľovi ručiteľmi za splnenie záväzkov dlžníka podľa tejto zmluvy..... Odvolací súd v súvislosti s touto námietkou poukazuje na ustanovenie § 546 a nasl. Občianskeho zákonníka, podľa ktorého dohodou účastníkov možno zabezpečiť pohľadávku ručením. Ručenie vzniká písomným vyhlásením, ktorým ručiteľ berie na seba voči veriteľovi povinnosť, že pohľadávku uspokojí, ak ju neuspokojí dlžník“.

12.3.3. K tvrdeniam dovolateľov o tiesni, v ktorej mali písomne uznať dlh, odvolací súd zaujal dostatočné stanovisko v bode 14.2.2. jeho rozsudku, z ktorého vyplýva, že žalovaní okrem zmluvy o pôžičke uzavreli so žalobcom aj zmluvu o zriadení záložného práva, od uzavretia ktorej dňa 02. decembra 2015 si museli byť vedomí, že v prípade neuhradenia dlhu môže veriteľ pristúpiť k realizácii záložného práva (a ohroziť ich bývanie). Veriteľ k realizácii záložného práva nepristúpil, ale dal žalovaným ďalšiu možnosť zaplatiť dlh v splátkach, ku ktorým sa zaviazali v uznaní dlhu; poukázal na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 289/2014-34.

12.3.4. Aj keď dovolatelia tvrdia opak, dovolací súd z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu napadnutého dovolaním (bod 14.3.) zistil, že odvolací súd adekvátne odpovedal na odvolaciu námietku týkajúcu sa predčasnosti podania žaloby (vzhľadom na dohodu o limitovaní vymáhania záväzku iba do celkovej výšky 101 840 eur, pokiaľ si dlžníci povinnosti na základe uznania dlhu splnia). Odvolací súd vychádzal z preukázaného odstúpenia veriteľa od tejto dohody.

12.3.5. Dostatočne sa odvolací súd vysporiadal (body 12.4. a 14.4.1. odôvodnenia jeho rozsudku v spojení s bodom 33. rozsudku súdu prvej inštancie) aj s tvrdením žalovaných o neoprávnenom podnikaní žalobcu v oblasti poskytovania pôžičiek uvedúc, že vynesenie takéhoto záveru nepatrí súdu v tomto konaní. Vzhľadom na dovolaciu argumentáciu smerujúcu k správnosti uvedeného skutkového záveru v spojení s posudzovaním platnosti zmluvy o pôžičke z hľadiska jej (ne)odporovaniu zákonu dovolací súd znovu zdôrazňuje, že dovolatelia za predmet dovolacieho prieskumu vymedzili iba nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu a jeho arbitrárnosť.

12.4. Dovolací súd uzatvára, že rozhodnutie odvolacieho súdu v spojitosti s rozhodnutím súdu prvej inštancie nie je arbitrárne ani ústavne neudržateľné, je odôvodnené dostatočne podrobne, zrozumiteľne a presvedčivo. Samotné rozhodnutie aj jeho odôvodnenie spoľahlivo odpovedajú na všetky pre výsledok sporu podstatné otázky konania a nevybočuje z limitov spravodlivého procesu. Konajúce súdy sa vysporiadali so všetkými podstatnými dôvodmi namietanými žalovanými v konaní pred súdom prvej inštancie a v odvolaní, keď dovolatelia v dovolaní nepredložili argumentáciu spochybňujúcu nedostatok riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľov. Dovolací súd pritom znovu zdôrazňuje, že je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) a správnosť skutkových a právnych záverov pri dovolaní odôvodnenom nedostatkom riadneho odôvodnenia rozsudkov súdov nižších inštancií nepreskúmava.

13. Pretože konanie pred odvolacím súdom nebolo postihnuté dovolateľmi namietanou vadou vyplývajúcou z § 420 písm. f) CSP, dovolací súd pristúpil k posúdeniu dovolania aj z hľadiska ďalšieho uplatneného dovolacieho dôvodu - nesprávneho právneho posúdenia veci odvolacím súdom.

14. Dovolatelia tvrdili existenciu dovolacieho dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Dovolanie podľa tohto ustanovenia zákona je prípustné (za splnenia podmienky vymedzenej v § 422 CSP) iba proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia v dovolaní nastolenej právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Musí ísť o otázku právnú, ktorú odvolací súd riešil a na jej vyriešení založil rozhodnutie napadnuté dovolaním. Právna otázka, na vyriešení ktorej

nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu), i keby bola prípadne v priebehu konania súdmi posudzovaná, nemôže byť z hľadiska tohto ustanovenia považovaná za významnú. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. b) CSP, by dovolateľ mal a) konkretizovať právnu otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b) vysvetliť potrebu, aby dovolací súd ako najvyššia súdna autorita túto otázku vyriešil a c) uviesť, ako by mala byť táto otázka správne riešená.

15. Dovolatelia za právnu otázku, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, vymedzili otázku, „či uznanie premlčaného dlhu má právne následky uvedené v § 110 ods. 1 druhej vety (Občianskeho zákonníka, pozn. dovolacieho súdu), a teda či zakladá plynutie novej 10 ročnej premlčacej doby za situácie, keď dlžník o premlčaní nevedel“. Z obsahu odôvodnení rozsudkov súdov nižších inštancií ako aj z obsahu spisu vyplýva, že žalobe bolo vyhovené ako podanej včas po zistení, že žalovaní ako dlžníci dňa 18. septembra 2019 písomne uznali svoj dlh čo do dôvodu aj výšky voči žalobcovi ako veriteľovi a urobili tak disponujúc vedomosťou, že dlh je premlčaný (teda o jeho premlčaní v čase uznania dlhu vedeli). Dovolateľmi nastolená dovolacia otázka potom nie je otázkou, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, čo zakladá neprípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP.

16. Dovolací súd uzatvára, že na základe dôvodov uvedených dovolateľmi nie je daná prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP, čo by zakladalo odmietnutie dovolania. Vzhľadom na súčasne uplatnený dovolací dôvod spočívajúci v tvrdenej existencii vady zmätočnosti, ktorá by bola porušením práva žalovaných na spravodlivý proces [§ 420 písm. f) CSP], naplnenie ktorého dovolací súd nezistil, však dovolací súd dovolanie ako celok podľa § 448 CSP zamietol.

17. Nakoľko dovolací súd rozhodol o dovolaní, o návrhu žalobcu z 19. októbra 2023 na zrušenie uznesenia o odklade vykonateľnosti zo 14. marca 2023 sp. zn. 5Cdo/34/2023, ktorým dovolací súd odložil vykonateľnosť rozsudku Krajského súdu v Nitre z 13. júla 2022 sp. zn. 25Co/94/2021 v spojení s rozsudkom Okresného súdu Nitra z 30. augusta 2021 č. k. 8C/61/2020-218 do právoplatného skončenia konania o dovolaní žalovaných, už osobitne nerozhodoval.

18. V dovolacom konaní úspešnému žalobcovi dovolací súd voči žalovaným (spoločne a nerozdielne) priznal náhradu trov dovolacieho konania v rozsahu 100 % (§ 255 ods. 1 CSP).

19. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.